

4. čtvrtletí 1964

POKÁNÍ

ÚVOD

V tomto čtvrtletí se budeme učit o první a nejdůležitější spasitelné věci, o pokání. O letnicích se tázali Židé apoštolů: „Co máme činit, muži bratři?“ Tedy Petr řekl jim: „Pokání čiňte!“ Skut. 2, 37, 38. Tuto otázku si kladli lidé, když byli probuzeni Duchem svatým ku poznání svého hříšného a ztraceného stavu. Tak už patriarcha Job volá: „Zhřešil jsem, co mám činiti, o strážce lidský?“ Job 7, 20. Tuto otázku položil apoštolům žalárník ve Filippis a totéž měl na srdci učený rabín Nikodém, když v noci nesměle vyhledal Pána Ježíše. Tato otázka přivedla k Pánu Ježíši ušlechtilého, mravného a bohatého mládence, o němž čteme, že si ho Pán Ježíš na první pohled zamiloval.

Díky Bohu, že nám dal odpověď na tuto otázku. Pán nás stvořil k obrazu svému, k věčnému životu; když jsme neobstáli ve zkoušce, ve které jsme měli vytvořit charakter hodný věčného trvání a obecnství s Bohem, nevzdal se svého záměru s námi, ale poslal Syna svého, aby nás vykoupil. Jan 3, 16. Ze své strany učinil Bůh všecko a zve nás: „Pojďte, vše je připraveno!“ K tomuto vykupitelskému dílu nemůžeme nic přidat. A přece, přijetí tohoto vykoupění má své podmínky, svou lidskou stránku. A o tom chceme s pomocí Boží uvažovat v těchto úkolech.

První a základní odpovědi na otázku „Co mám činit, abych byl spasen?“ je pokání. Tak tomu učil Pán Ježíš, Jan Křtitel, všichni apoštolé, v takovém duchu zodpovídali tuto otázku všichni proroci.

Nutnost pokání

Zlatý verš: Luk. 13, 3.

V tomto úkole se budeme učit, že pokání je největší nutností člověka, který se nachází ve vinách a hříších. Není na světě nikoho, kdo by pokání nepotřeboval. Proč? Písmo odpovídá jasně: „Není spravedlivého ani jednoho... není, kdo by činil dobré, není ani jednoho.“ Řím. 3, 10. 12.

POKÁNÍ — POČÁTEK DOBRÉ CESTY

1. V jakém poměru k Bohu je neobrácený člověk? Efez. 2, 1—3; Řím. 5, 10.

Člověk je od svého pádu v nepřátelství s Bohem. Toto nepřátelství vede k jeho záhubě. Bůh nechce zahynutí člověka a nabízí mu milost. Člověk ji však ve svém zarputilém smýšlení odmítá.

2. Jaké poselství kázal Jan Křtitel, předchůdce Pána Ježíše? Mar. 1, 3, 4.

3. Co zvěštoval Pán Ježíš na začátku svého kazatelského úřadu? Mar. 1, 15.

4. Jaké poselství zvěštovali učedníci, když je Pán Ježíš poslal kázat? Mar. 6, 12.

5. Jakou odpověď dal Petr zkormouceným posluchačům o letnicích? Skut. 2, 38.

I Židé považovali pokání za velmi důležité učení. Zdůrazňovali pokání jako nutný předpoklad pro spasení, které přinese Mesiáš. Rabíni měli přísloví: „Kdyby Izraelité činili pokání jeden den, tak Me-

sláš, syn Davidův, by přišel ihned." I podle jejich učení pokání znamenalo lítost nad hříchem, nápravu pokud byla možná, a rozhodnutí neopakovat hřích.

POKÁNÍ — NEJVĚTŠÍ POTŘEBA

6. Jak napomenul Petr Šimona v Samaří, když projevil sobecké myšlenky? Skut. 8, 22.

Pokání je první podmínkou k dosažení odpuštění a k odvrácení zaslouženého trestu. Ačkoliv Šimonův hřích je nazván nešlechetností, Petrova výzva ukazuje, že Šimon mohl ještě dosáhnout spasení.

7. Co musel učinit národ izraelský, když zhřešil při zlatém teletí? 2. Mojž. 33, 5. 6.

8. Co udělal David, když mu byl odkryt jeho hřích? Ž. 51; Ž. 38; Ž. 32.

Málokde v bibli se najde tak upřímné a hluboké vyznání vin jako v žalmu 51. Měli bychom si v něm zatrhnout slova, která nejmocněji zapůsobila na naše srdce. Duch, který vane tímto žalmem, je podmínkou k dosažení odpuštění. Je to onen „duch zkroušený“, je to ono „srdce zkroušené a potřené“, kterým Bůh nikdy nepohrdne.

9. Co učinil bezbožný král Manasses, když se pro své hříchy dostal do těžkého zajetí? 2. Par. 33, 12. 13. 15. 19.

Srdce lidské je velmi tvrdé a převrácené. Bůh často odpouští soužení a zklamání, abychom se mohli více pokořit a poznat hříšnost svého srdce. Tak to udělal i Manasses. V úzkostech se modlil k Hospodinu, který jej vyslyšel.

10. Co činil Daniel, když poznal záměry a soudy Boží při Izraelovi? Dan. 9, 5—8. 16. 17.

Danielova modlitba je jedna z nejkrásnějších ve Starém zákoně. Je to modlitba za lid Boží, kterou přináší Pánu upřímný a věrný služebník. — Jak je důležité, aby v církvi Páně bylo mnoho takových věrných a úspěšných pracovníků, kteří se nepozdvihují pyšně nad klesající členy, ale kteří se cele ztotožňují s lidem Božím a vroucně za něj prosí. Daniel stále volá: my, my! My jsme zhřešili, my jsme převráceně činili, my jsme se protivili a odvrátili. Nám patří zahanbení tváře. — Zvláštní Boží přízní bude poctěn jen ten, kdo je pokorného ducha a prosí za chybný lid. Daniel byl v této modlitbě předobrazem samého Pána Ježíše, jenž prosil za své učedníky.

- 11. Co učinil Ezdráš, když shledal, že lid izraelský upadl znovu do starých hříchů? Ezdr. 9, 3—6; Neh. 9, 1.**

Ezdrášovi se jednalo o spasení lidu, který prošel mnohými zkouškami a zakusil pohanění. Muž Boží se bál, že Boží škola nepřinese žádoucí výsledky. Jak příkladná je modlitba Ezdráše, zaznamenaná v 9. kapitole! Ona mohutně zapůsobila na lid, který plakal pláčem velikým. Ezdr. 10, 1. Jaké probuzení by nastalo v lidu Božím, kdyby bylo více takových Ezdrášů!

BOŽÍ VÝZVA

- 12. K čemu vyzýval Jeremiáš odpadlý lid izraelský? Jer. 3, 12.**

Dle verše 13a. pokání a uznání hříchu jsou podmínkou odpuštění. Člověk se musí odvážně podívat na svůj hřích a upřímně jej vyzvat. Nesmíme nic zakrývat, zkrášlovat nebo omlouvat.

- 13. Co nás hlavně vede ku pokání? Řím. 2, 4.**

Kristus žil, trpěl a umřel pro naše vykoupení. Stal se mužem bolesti proto, abychom my mohli být účastni věčné radosti. Bůh dopustil, aby jeho milovaný Syn, plný milosti a pravdy, přišel z nevýslovné slávy na hříšný svět, který je hříšný, zatemněn stínem a kletbou smrti. Dovolil, aby opustil lůno jeho lásky a hold svatých andělů a aby zakoušel hanu, urážky, ponížení, nenávisť i smrt. „Kázeň pokoje našeho na něj vložena a zsinlostí jeho lék nám způsoben.“ Iz. 53, 5.

Tato veliká oběť však nebyla přinesena proto, aby v srdci nebeského Otce vzbudila lásku k nám lidem nebo aby jej přiměla k tomu, aby nás vykoupil a spasil. Nikoli, nikoli! „Tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného d a l !“ Jan 3, 16. Otec nás nemiluje teprve pro velikou smiřující oběť Ježíše, nyní brž on nás miloval od počátku. Bůh trpěl se svým Synem. Na Golgatě zaplatila věčná Láska cenu za naše vykoupení.

K přemýšlení: Které první poselství platí tomuto světu a také nám, jestliže jsme v něčem zarmoutili tvář Páně? V čem je nám dle tohoto úkolu poučením David, Manasses a Daniel? K čemu třeba nejvíce síly, když jsme zhřešili proti bližnímu?

Co je pokání?

Zlatý verš: Jan 6, 37.

V tomto úkole se učíme, jaký je vlastní význam slova „pokání“, jaká změna nastává u kajícího a jakou radost má Bůh z každého, kdo projeví sebe-menší známky pokání.

VÝZNAM A POTŘEBA POKÁNÍ

1. Co znamená slovo „pokání“? Mar. 1, 15.

Slovo „čiňte pokání“ je přeloženo z řeckého „metanoete“, což znamená: „Změňte svou mysl!“

2. Proč je to hříšníkovi tolik potřebí? Iz. 55, 8. 9.

Satan svedl lidstvo k tomu, aby Boha považovalo za bytost, jejíž hlavní vlastností je strnulá spravedlnost, aby jej vidělo jako přísného soudce, tvrdého a ukrutného věřitele. Stvořitele líčil jako bytost pozorující nedůvěřivým zrakem slabosti a hříchy lidstva, aby je potom mohl potrestati. Právě proto přišel Pán Ježíš na zem, aby odstranil tento temný stín, který zakrývá neskonale lásku Boží k nám.

3. Jak smýšlí neobrácený člověk o sobě, než mu Duch svatý otevře oči? Mojž. 3, 12, 13; 4. 9.

SMÝŠLENÍ POKÁNÍ ČINÍCÍHO ČLOVĚKA

4. Jak smýšlí o sobě člověk, když jej Duch svatý probudí a usvědčí z hříchu? Job 42, 3—6; Jer. 31, 18. 19.

Job se dříve domníval, že si jej Bůh vybral za svůj cíl, ale později přiznával, že nerozuměl Božím cestám. Job 42, 5 je text, v němž se nachází nejdůležitější poučení z knihy Jobovy. Muž Boží tu přechází od theoretické náboženské zkušenosti ke zkušenosti praktické.

Jer. 31, 18. 19. — Jako telátko, které ještě nenosilo jho, i Izrael skrze smutnou zkušenost zjistil, že odmítání podříditi se Boží vůli je jako „zpečování se ostnům“. (Skut. 9, 5.) Když však pokání zachvátilo jejich vzpurná srdce, zvolali: „Obrát nás, abychom obráceni byli!“

5. Jakou změnu způsobí v člověku pokání? Luk. 18, 13.

Je to taková změna mysli, že se člověk naprosto odvrátí od hříchu, pojme jej v nenávist a touží po odpuštění. Člověk vyřkne sám nad sebou soud a prosí o milost. Luk. 18, 13. Hříchů se nezřekneme, dokud nepoznáme jejich hříšnost. Skutečná změna nastane v našem srdci teprve tehdy, když se celým srdcem odvrátíme od hříchu.

6. Které místo zaujímá pokání v křesťanské zkušenosti? Žid. 6, 1.

V základech křesťanského učení zaujímá pokání jedno z nejpřednějších míst.

RADY KAJÍČNÍKŮM

7. Jak dlouho má kající smýšlení trvat u věřícího člověka? Mich. 6, 8; Jer. 31, 19.

8. Co nám musí pomoci při opravdovém pokání? Skut. 5, 31. 32.

Spravedlivý Bůh přijme hříšníka do své přítomnosti jedině tehdy, když hříšník vyzná svou víru v Ježíše Krista jako smírce a svého osobního spásitele. Pro Ježíše Krista jsou kajícímu odpuštěny hříchy, takže je před tváří Boží ospravedlněn.

9. Před čím nás slovo Boží varuje? Žid. 3, 7. 8. 15.

Písmo nás varuje před odkládáním a váháním. Lidé se pokoušejí uspokojiti své svědomí myšlenkou, že ještě vždy mohou změnit svou zlou cestu. Když pohrdli Duchem milosti a svým vlivem se postavili na stranu satanovu, domnívají se, že mají ještě dost času, aby i v poslední chvíli změnili svůj život. To však není tak snadné.

10. K jakému konci dojde ten, kdo soustavně odmítá činit pokání ze svých minulých skutků? Přísl. 5, 22.

Tato slova: „V provazích hříchu svého uvázne“ bychom mohli napsat nad životem nejednoho člověka, který měl velké schopnosti i dary, ale nebděl nad svým vlastním srdcem a nečinil pokání. Jak strašné je uváznout v provazech své vlastní převrácenosti!

POVZBUZENÍ KAJÍCÍM

11. Jaké zaslíbení dává Pán těm, kteří činí pokání? Jan 6, 37.

Jak krásné zaslíbení pro ty, kteří přicházejí v duchu pokorného publikána k Pánu Ježíši!

Řekněte pokoušeným, aby se neřídili na okolnosti ani na svou vlastní slabost nebo na moc pokušení, ale na sílu slova Božího. — Když na vás útočí po-

kušení, dívejte se tam, kde jste naposledy spatřili světlo. Odpočívejte v Kristově lásce a v jeho skrýši!

12. Jak se Bůh těší z každé snahy o nápravu? Uveď příklady dvou hříšných králů! 2. Par. 33, 12. 13. 15, 16; 1. Král. 21, 27—29.

Pokání Achabovo přišlo pozdě a mohlo být způsobeno strachem. Bůh však viděl pohnutky jeho srdce v té chvíli a neodvrátil svou tvář od králova ponížení a smutku. Viděl jeho hluboké pokání. Ve svém milosrdenství aspoň tresty oddálil.

K p ř e m ý š l e n í: Zakusil jsi tu bezmocnost vysvobodit se ze zlých návyků? Z čeho tě Duch svatý nejvíce usvědčuje? Když klesneš do hříchu, kdo tě potěší a dodá nové síly?

3. ÚLOHA — 17. OKTÓBRA 1964

Pravé a nepravé pokání

Základný verš: Jer. 31, 19a.

Táto úloha nás pouča o pravej a nepravej ľútosti. Oboznamuje nás s povzbudivými príkladmi pravých kajúcnikov ako aj s odstrašujúcimi obrazmi ľudí, ktorí pohrdli Božou milosťou.

Z Á R M U T O K P O D L A B O H A A P O D L A S V E T A

1. Aký rozdiel robí apoštol Pavel medzi pravou a nepravou ľútosťou? 2. Kor. 7, 10.

2. K čomu vedie zármutok podľa Boha? 2. Kor. 7, 9a. 10.

Vedie k pokániu a k náprave. Zármutok podľa Boha nie je obava z toho, že budeme potrestaní. Keby sme boli zarmútení len nad tým, že sme boli odhalení, alebo že sme stratili dobrú povesť, potom to nie je zármutok podľa Boha. V zármutku podľa Boha ide o uznanie, že sme sa dopustili zlého činu proti Bohu a proti blížnemu, v tom je i patričné úsilie napraviť zlo.

3. Čo prebúdzá v srdci človeka zármutok podľa Boha? 2. Kor. 7, 11.

Žilka prekladá tento verš nasledovne: „Hle, jakou ve vás tento zármutek ve smyslu Božím způsobil rozhodnost, ano, jakou obranu, jaké rozhořčení, jakou touhu, jakou horlivost, jaké potrestání!“

4. Čo spôsobuje zármutok podľa sveta a v čom záleží? 2. Kor. 7, 10b.

Človek zarmútený podľa sveta neľutuje čin, ale jeho následky. Keď hriech umŕtvi svedomie, človek nepoznáva ani chyby svojej povahy. Nevidí ani dosah hriechov, ktorých sa dopustil. Pre každý hriech má omluvu a stále sa snaží svoju vinu zvaľovať na okolnosti alebo na druhých. To vedie k ďalšiemu zlu a vrhá človeka do nových prevráteností. Nakoniec vedie človeka do záhuby.

PRIKLADY PRAVÉHO POKÁNIA

5. Ktorá žena dokázala činom, že ľutuje svoj hriech a miluje Spasiteľa? Luk. 7, 37—50.

Mariino srdce prekypovalo vďačnosťou. Počula, keď Ježiš hovoril o svojej blízkej smrti a chcela mu vo svojej láske a svojom žiali dokázať, ako veľmi si Ho

váži. Za cenu veľkého odriekania kúpila alabastrovú nádobu veľmi drahej vonnej masť. Chcela pomazať Jeho telo. Rozbila nádobu a vyliala masť na hlavu a nohy Pána Ježiša.

6. Ako vyjadril svoje pokánie publikán? Prečo sa asi modlil tak krátko? Luk. 18, 13. 14.

Farizej a publikán sú dva typické obrazy pravého a nepravého pokánia. Kým sa farizej chválil svojimi mnohými skutkami, publikán myslel na svoje pre-mnohé hriechy.

7. Akú stručnú zprávu podáva Písmo o Petrovom pokaní? Co bolo v tom trpkom plači? Luk. 22, 62.

Tie oči plné súcitu a odpustenia prenikli jeho srdce ako šíp. Svedomie sa prebudilo, pamäť ožila. Peter pred chvíľou tvrdil, že Ježiša nepozná, ale v hlbokom žiali zbadal, ako veľmi dobre ho pozná jeho Pán a ako dokonale čítal v jeho srdci.

8. Ktorý muž priniesol ovocie pravého pokánia? Luk. 19, 1—10.

Publikáni si dobre rozumeli. Preto mohli ľud odie-rať a vzájomne sa vo svojich podvodoch podporovať. Vydieračstvo bolo vtedy všeobecne zaužívané. Aj kňazi a rabíni, ktorí pohŕdali publikánmi, obohacovali sa pri svojom svätom úrade nepoctivými činmi. Len čo však Zacheus poslúchol hlas Svätého Ducha, zavrhol všetku nepoctivosť.

Pokánie, ktoré nepôsobí zmenu života, nie je opravdové. Kristova spravodlivosť nie je plášťom na prikrytie nevyznaných a neodpustených hriechov.

9. Kto si po celý svoj život pokorne uvedomoval svoje niekdajšie prevrátené cesty? 1. Tim. 1, 12—16.

Ani tí najúspešnejší a najposvätenejší z Božích mužov nikdy vo svojom živote nezabudli, že sú len na milosť prijatými hriešnikmi. Toto vedomie spôsobuje, že odpúšťame klesajúcim spolubratom a sme k požehnaníu svetu.

PRÍKLADY NEPRAVÉHO POKÁNIA

10. Ktorý muž zanedbal pokánle a neskôr ho v plači vyhľadával? Žid. 12, 16. 17; 1. Moj. 27, 38.

Vlastným rozhodnutím ustálil Ezau svoju myseľ i povahu. Autor listu Židom nechce povedať, že Ezau skutočne chcel činiť pokánie zo svojich hriešnych ciest; hovorí len to, že oplakával stratu svojho prvorodeneckého práva.

11. Aké prevrátené a falošné bolo pokánie Balámo-vo? 4. Moj. 22, 34.

Balám je podivná zmiešanina dobra a zla. Prvým a hlavným nedostatkom Balámovým bolo jeho lakomstvo. Miloval veci tohoto sveta, bol predajný. Výborne vedel vyznávať ústami, skutky však svedčili o opaku... Za peniaze žehnal i zlorečil. Na sväté veci hľadel ako na tovar, s ktorým obchodoval. Mal dve tváre. Jedna tvár bola obrátená k Hospodinovi, druhá k zlatu. Oklamal pohanského kráľa Baláka. Zrejme sa utešoval: „Čo by som nebral, keď môžem? Veď ja zlorečiť nebudem!“ Balám bol starozákonný kolega novozákonného Judáša. Vedel čo je dobré a čo zlé. Pán Boh mu dal dary. Občas sa vedel dobre vyjadriť: „Ó, keby som zomrel smrťou spravodlivého!“ A zatiaľ zomrel smrťou nespravodlivého. — Balám bol neúprimný k pravde. Bral meno Božie nadarmo tým, že neveril tomu, čo vyznával. Vedomosťami chcel nahradiť lásku. Poznal Boha, avšak nemiloval Ho. Stretával sa s Hospodinom okom a

mysľou, nie však srdcom. Balámovou silou boli jeho vedomosti. Bol schopný, nadaný — to je všetko. Nakoniec sa však všetky jeho vedomosti premenili v ničotu. A tak Balám oklamal i svoju vlastnú dušu. Je otcom formalizmu v náboženstve.

12. Ktorý človek v Písme nám podáva najžalostnejší obraz svojho života? Mat. 27, 4. 5.

Obráz Judášovho konca je najžalostnejší preto, že tento muž mal príležitosť vidieť Krista, pozorovať Jeho divy a obrátenie mnohých duší. Jeho vlastné srdce však nezasiahla zmena. Charakterom sa Judáš nijak nelišil od Baláma.

K premýšľaniu: Ktorý radostný a ktorý smutný obraz ti zostal v mysli z tejto úlohy? Nie si aj ty v nebezpečí, že by si mohol činiť povrchné pokánie zo svojich skutkov? Čo ťa ochráni pred povrchnosťou? Čo ti pomôže k prehĺbeniu duchovného života?

4. ÚKOL — DNE 24. ŘÍJNA 1964

Pokání a vyznání hříchů

Zlatý verš: Jer. 14, 7.

V tomto úkole se učíme, proč musíme vyznat své hříchy, jaké vlastnosti má mít naše vyznání a jak se máme chovat k chybným.

POTŘEBA VYZNÁNÍ

1. Co musel činit hříšník ve staré smlouvě, chtěl-li dosáhnout odpuštění? 3. Mojž. 4, 4. 5. 21. 29; 5, 7.

2. Kdy se Pán k nám navrátí ve své dobrotě a ukáže nám svou milostivou tvář? Oz. 5, 15.

Toto místo zní v jiném překladě: „Odejdu a navrátím se na své místo, dokud neuznají svou vinu.“ V pokání jsou dva stupně: vyznání hříchů a podřízení se Bohu.

3. Proč musí hříšník vyznat svůj hřích? Co si chce zachovat odpouštějící Bůh? Ž. 130, 4.

U Boha je odpuštění, ale hříšník se musí o ně přihlásit, musí se sám prohlásit za vinného a vyznat, že potřebuje odpuštění. Teprve když Duch svatý ukáže člověku jeho hřích a člověk se nad sebou rmoutí, přijímá od Boha odpuštění.

JAK Ě MÁ BÝT VYZNÁNÍ

4. Kterými slovy ukazuje žalmista, že vyznání má být dobrovolné? Ž. 32, 3. 4. 5; 38, 19; 1. Par. 21, 8.

Vyznání hříchů, ať veřejné či soukromé, má být bez přinucení, upřímné a svobodné, nikoli však lehkovážné, bezstarostné. Neměli bychom nikomu vnucovat pokání, kdo dosud nedošel k pravému poznání své viny.

5. Jak dokázal Izrael, že vyznání má být upřímné a pokorné? 2. Mojž. 33, 5. 6.

Nemáme také nic okrášlovat. Když lid izraelský zhřešil pod Orébem, přikázal jim Pán, aby svlékli své okrasy, což také učinili. — Apoštol Pavel také nic neskrývá, ale vyznává své chyby v nejkřiklavějších barvách. Sk. 26, 10. 11. Neotálel také podat vysvětlení: „Kristus Ježíš přišel na svět, aby hříšné spasil, z nichž já první jsem.“ 1. Tim. 1, 15.

6. Jak dokázal lid za časů Samuele, že pokání má být určité a plné? 1. Sam. 12, 19.

Za časů Samuele odpadl lid izraelský od Boha. Odvrátili se od velkého vládce vesmíru a toužili po králi, jak tomu bylo u okolních národů. Nežli našli ztracený pokoj, veřejně vyznali své hříchy.

7. Jak povzbuzoval Samuel izraelský lid? 1. Sam. 12, 20. 22. 23.

Lid pohrdl Samuelem, mužem Božím, ale Samuel nepohrdl lidem. Dokázal to tím, že se nadále za ně modlil a stále jim ukazoval správnou cestu, i když přestal působit jako vůdce a soudce.

ÚKOL SLUŽEBNÍKŮ BOŽÍCH

8. Jakou hlavní úlohu měli proroci v lidu izraelském? Jer. 3, 19—22; 2. Par. 36, 15. 16.

Jeremiáš touží, aby Izrael v pláči vyznával své nepravosti. Vysoká místa na horách, kde se páchaly neřestné modloslužby, mají znít ozvěnou pláče a nářku. Vysoká místa byla dle orientálního zvyku často vybrána pro veřejný projev smutku. Iz. 15, 2.

9. Jaký úkol mají dnes kazatelé a věřící? Mat. 18, 15; Gal. 6, 1; 2. Sam. 12, 1—13.

U Matouše 18, 15 je více než pouhé napomenutí. Je to příkaz. Za hříchy, které jsme mohli zastavit, jsme právě tak zodpovědní, jako kdybychom byli těmi skutky sami vinni. Když objevíme nějakou chybu, je nutné, abychom ji co nejméně zveřejňovali. Srdce viníka nejlépe získáme v soukromém laskavém rozhovoru. Přistupujeme-li k bloudícímu v duchu Kristově, můžeme v něm získat svého upřímného přítele.

Dle Gal. 6, 1 je velmi důležité, abychom přistupovali ke klesajícím v duchu tichosti. K udržení takového ducha nám pomůže vědomí, že i my jsme lidé mdlobám poddaní.

MOCNÝ VLIV UPŘÍMNÉHO VYZNÁNÍ

10. Jak mocně se projevilo působení evangelia v Efezu? Skut. 19, 18. 20.

Pod vlivem Ducha svatého církev bedlivě zkoumala sama sebe. Text nám neříká, zda věřící činili vyznání Pavlovi a učitelům soukromě nebo zda se to konalo veřejně před celým shromážděním. Nejpravděpodobnější však je, že vyznání bylo veřejné jako u lidí, kteří přicházeli k Janu Křtiteli. Toto vyznání hříchů způsobilo, že slovo Boží mocně rostlo. To znamená, že mělo přemáhající moc a sílu, které nemohlo nic odolat.

I v dnešní církvi největší potřebou je duch upřímných modliteb, vyznávání převrácených cest a rozhodnutí jít cestou novou a svatou.

11. Jaké zaslíbení platí tomu, kdo hřích vyznává a opouští? Přísl. 28, 13; 1. Jan 1, 9.

K přemýšlení: Proč si Bůh přeje, abychom vyznávali hříchy? Vyznání je jen tenkrát Bohu přijatelné, když vyznání ústy plně odpovídá tomu, co se děje v srdci. Co může být lidu Božímu k zvláštnímu požehnání?

Pokání a napravení

Zlatý verš: Ž. 50, 23.

Samotné vyznání hříchů není dostačující. Je třeba napravit všechno, co jsme pokazili a co je v našich silách.

OPRÁVNĚNÍ BOŽÍHO POŽADAVKU

1. Co požadoval Pán od hříšníka, který někoho ošidil? 3. Mojž. 6, 1—6; 4. Mojž. 5, 7.

Pokání musí být tak hluboké a úplné, že duše ne-nalezne klidu, dokud nevynaloží veškeré úsilí na napravení učiněné chyby. V mnoha případech to znamená náhradu, zaplacení všeho ukradeného i s úroky. „Ovoce hodné pokání“, které zdůrazňoval Jan Křtitel, zahrnovalo i nápravu. Mat. 3, 8.

2. Které hříchy zvláště volají po nápravě? Iz. 1, 16. 12; Ez. 33, 15.

Izaiáš i Ezechiel nám tu jasně ukazují, že náprava je zvláště nutná tam, kde jsme ublížili nejpotřebnějším, totiž vdovám, sirotkům, ubohým a těm, kteří byli utlačováni.

3. Co činí hříšník, když jej Bůh hned volá k odpovědnosti? Kaz. 8, 11.
4. Co měl hříšník poznat, když byl povinen poskytnout náhradu? Jer. 2, 19.

Hříšník musel aspoň poněkud okusit hořkost hříchu. Jinak lidé berou hřích na lehkou váhu a neučí se spravedlnosti. Přísl. 10, 23; Iz. 26, 10.

5. Čí jméno bylo potupeno, kdyby hříšník nebyl volán k odpovědnosti? 1. Petr. 4, 14. 15; Ez. 36, 20; Řím. 2, 24.

Bez napravení by utrpěla čest Boží. Kdyby např. člověk, který činí pokání, nevrátil odcizené věci, byl by jen pokrytec a působil by pohanění jménu Božímu.

BŮH SE RADUJE Z TOHO, KDO NAPRAVUJE SVĚ CESTY

6. Co říkali lidé, když Pán Ježíš vešel do domu Zacheova? Luk. 19, 7.

7. Co na ně velmi zapůsobilo? Luk. 19, 8. 9.

Zacheus se snažil systematicky nahradit vše, co získal nepoctivě. Učinil více než kněží, zákoníci a farizeové, kteří jej obviňovali. Chrámová služba jim poskytovala neomezenou příležitost okrádat ty, kteří se přicházeli modlit. Množství náhrady, kterou slíbil Zacheus, je nejlepším důkazem, že v jeho srdci nastala změna.

8. Co zaslíbil Pán skrze proroka Ezechiele polepšujícímu se hříšníkovi? Ez. 18, 27. 28.

NAPOMENUTÍ KAJÍCÍMŮ

9. Co máme odložit dle rady apoštola Pavla? Efez. 4. 22. 28; 2. Kor. 13, 7.
10. V čem se máme snažit vzájemně se předčít? Tit. 3, 8—14.
11. Čím nejlépe nahradíme své minulé chyby? Gal. 6, 2. 9. 10.

„Jedni druhých břemena neste!“ Uplatňování této rady v osobních vztazích, v domově, v obci, v církvi a ve společnosti by proměnilo svět. — Jen milost Kristova umožňuje, abychom za všech okolností uplatnili tuto zásadu.

12. Čeho se máme varovat? 1. Tess. 5, 22.

Varujme se všeho, co může pohoršovat našeho bližního, zvláště se varujme toho, co oprávněně pohoršuje. Ale pokud konáme dobro, jako např. Kristus v sobotu uzdravoval nebo jedl s hříšníky, nemáme dbát na to, zda se někdo pohoršuje.

13. Jakou velikou zásadu předkládá apoštol Pavel věřícím? Řím. 13, 7. 8.

Bůh je velmi zneuctíván tím, že si věřící dělají zbytečné dluhy. Stalo-li se, že někdo upadl do dluhů nemoci, neštěstím nebo jinak nezaviněně, má se snažit se vším sebezapřením zbavit se dluhů co nejdříve. Jsou-li zde dostatečné důvody, nechť se mu dostane i pomoci, ale platí zde nejen Gal. 6, 2, ale též verš 6.

K přemýšlení: Proč je nutné napravit vše, co je v našich silách? Můžeme odčinit všechny svoje hříchy? Čím jedině dosahujeme spasení? Přemýšlej, jak bys ještě dnes mohl napravit minulý zlý skutek, zlé slovo! Pros Boha o moudrost k tomu!

Pokánie a istota odpustenia

Základný verš: *Rím. 8, 16.*

Táto úloha pojednáva o istote odpustenia hriechov a o radosti, ktorá z toho plyní. Nabáda nás k dôvere v Božie milosrdenstvo a k oslavovaniu predivných Božích ciest.

BOŽIE UISTENIE PRE NAŠE SRDCE

1. Ako môžeme nadobudnúť istotu odpustenia hriechov? 1. Ján 1, 9.

Keď sme vyznali svoj hriech, máme istotu odpustenia, pretože sa opierame o Božie zaslúbenie. Boh je verný svojmu slovu. Keď sme vykonali, čo Pán od nás požaduje, potom je naša modlitba vypočutá a naše hriechy odpustené bez ohľadu na to, či to pociťujeme alebo nie. 1. Ján 5, 15; Ján 3, 19 až 24.

2. Kto nás uisťuje o odpustení a prijatí za synov Božích? Rím. 8, 16; Ef. 1, 13. 14.

Ak je v našom srdci láska k Bohu a blížnemu, potom vieme, že sme prešli zo smrti do života a že sme prijatí do Božej rodiny.

Podľa Ef. 1, 13. 14 je v zmene života veriaceho človeka určitý postup. Najskôr je počutie slova, potom viera a ďalej zapečatenie. Svätý Duch nás tiež uisťuje, že Pánove zaslúbenia sú pravdivé. Toto presvedčenie človeka je jedným z najdôležitejších rozoznávacích znamení medzi veriacimi a neveriacimi.

3. Čo nám Pán vracia aj s odpustením? Ž. 51, 14; Jer. 31, 12; Iz. 61, 10.

UISTENIE O LÁSKE

4. Aký príklad prijatia hriešnika nám dáva Pán? Luk. 15, 11—21.

Keď sme poznali svoju hriešnosť, nestrácajme čas uvažovaním, či už sme alebo nie sme dokonalí. Mnohí ľudia sa domnievajú, že nie sú dosť dobrí, aby mohli ísť ku Kristu.

5. Môže človek svojím úsilím zmeniť svoju starú hriešnu povahu? Jer. 13, 23.

Naša pomoc je jedine v Bohu. Nesmieme čakať, kým bude mať silnejšiu vieru, svätejšiu povahu alebo keď sa nám naskytne lepšia príležitosť. Sami od seba nedosiahneme nič. Musíme prísť ku Kristu takí, akí sme.

6. Čo vrátil otec svojmu synovi? Luk. 15, 22.

Otec vrátil synovi všetky synovské práva. Nič nemalo viac pripomínať jeho poblúdenie. Pobožkal syna, podľa gréckeho textu ho vlastne bozkával. Nie raz, ale mnohokrát. Dal mu znať, že má radosť z jeho návratu. — Tak i nás prijíma Otec nebeský, keď sa k Nemu vraciame.

7. Aké právo nám dáva Boh? Gal. 4, 5. 6 .

Aká to prednosť, že my hriešni ľudia smieme Boha nazývať svojím Otcom a že sa smieme s plnou dôverou priblížiť k trónu Jeho milosti! Uvedomujeme si to vôbec?

8. Ako sa môžu nazývať všetci, čo poznali Krista? Ef. 2, 18. 19.

9. K čomu nás nabáda Božia dobrota? Mat. 11, 28.

Božia dobrota nás nabáda, aby sme neotáľali, ale prišli k Pánovi hneď. Chráňte sa dlhého otáľania! Ľudský život je veľmi neistý a krátky.

Márnotravný syn si povedal: „Vstanem, pôjdem k otcovi.“ Potom čítame: „I vstal a šiel k otcovi.“ Rázne sa rozhodol a neotáľal. A ako sa mu to vyplatilo! Otec ho odial prvým synovským rúchom. Tak i nás Pán oblieka rúchom Kristovej spravodlivosti. Dostal novú obuv. Aj nás Pán obúva v „hotovosť k evanjeliu pokoja“. Ef. 6, 15. Nakoniec dostal prsten na ruku. Tým mu boli vrátené všetky synovské práva. Mohol jednať v otcovom mene a zapečatiť zmluvy pečatným prstenom otcovým. Tak aj nám Boh vracia synovské práva. Nie sme už cudzincami ani príšlecami; ale spoluobčania svätých.

K ČOMU NÁS VEDIE ISTOTA ODPUSTENIA ?

10. Čo robí veriaci, ktorému bolo odpustené? Ž. 66, 16; 22, 23—26.
11. O čom vleme potom mocne svedčiť? Ž. 34. 9; 51, 15. 17.

Vieme svedčiť o Božej добрote aj v zhromaždení veriacich, ktoré sú určené k oslavovaniu Božieho mena. Také zhromaždenia sa už konali v prvotnej cirkvi. 1. Kor. 14, 26. Zdá sa, že ich zanedbávame ku škode svojho duchovného vzrastu. Tým sa pripravujeme o mnohé požehnania.

K premýšľaniu: Máš aj ty istotu odpustenia svojich hriechov? Cítiš radosť spasenia? O čom svedčí Boží Duch tvojmu duchu? Môže byť väčšia radosť nad vedomie, že sme Božími dieťkami a že smieme k Pánovi neba i zeme volať: Abba, Otče? Vyďávaj svedectvo o tom, aké veľké veci ti Pán učil!

Zaslíbení pro kajícíky

Zlatý verš: Ž. 103, 8.

Boží slitování je nekonečné. Bůh dodnes povzbuzuje každého hříšníka, aby s plnou důvěrou přišel k němu. Dává mu překrásná zaslíbení. Připomíná zkušenosti z minulosti, kdy se milostivě skláněl i k největším hříšníkům.

BOŽÍ SLITOVÁNÍ

1. Jaké zaslíbení dal Pán těm, kteří činí pokání?
Jan 6, 37.
2. Jakou výzvu dává Pán skrze proroka Izaiáše?
Iz. 1, 18. 19.

Vyzývá nás, abychom si s ním pohovořili o svém duchovním stavu. Pro kajícího je odpuštění jen v Kristu, v tom Beránku Božím, který snímá hříchy světa.

3. Jakou pomoc zaslíbují Pán kajícím a v čem má zalíbení? Ezech. 18, 31. 32.

Přiblížíme-li se ke Kristu takoví, jací jsme, slabí, bezmocní a bídni, pak nám náš soucitný Spasitel vyjde vstříc, obejmě nás ramenem lásky, oděje nás bílým rouchem spravedlnosti a tak nás dovede k Otci.

4. Co nás přivádí k milosti Boží? Jer. 14, 7.

Jako k lékaři nás přivádí naše nemoc, tak k Bohu nás přivádí náš hřích.

BOŽÍ POVZBUZOVÁNÍ

5. Kterými slovy nás Bůh povzbuzuje, abychom k němu přišli? Iz. 55, 3—7.

Pán tu zaslubuje, že „učíní milosrdenství Davidova přepevná“. David byl velkým hříšníkem. Když mu však bylo poukázáno na jeho hříchy, činil upřímné a dokonale pokání, a proto také přijal Boží milosrdenství. Toto milosrdenství je dnes právě tak „přepevné“ jako za dnů Davida.

6. Kolik stojí Boží milost? Iz. 55, 1. 2.

Žízniví lidé jsou ti, kteří žízní po lepším poznání vůle Boží. Člověk byl stvořen s vnitřní touhou po Bohu a trvalé uspokojení nalézá pouze ve společenství s ním.

7. Jak se projevuje Boží milost i v době, kdy Hospodin hrozí svými spravedlivými soudy? Čím jsou Boží soudy podmíněny? Jer. 18, 7. 8.

DŮKAZY BOŽÍ LÁSKY V MINULOSTI

8. Jak nesmírnou trpělivost měl Pán s Izraelem? Neh. 9, 18—20. 26. 27.

Pán jim dával sloup oblakový ve dne a sloup ohnivý v noci. Skrze svého Ducha je stále poučoval, napomínal i těšil. Dal jim manu i vodu. Později jim dal Gedeona, Jefte, Davida a jiné, kteří je vysvobodili z rukou utlačovatelů.

9. Jak ochotně a rychle přijal Pán pokání celého města Nínive? Jonáš 3, 5—10.
10. Jak ocenil Pán Bůh i náznak pokání u bezbožného krále Achaba? 1. Král. 21, 27—29.

Pod vlivem přísného kárání Eliášova pokořil se až do prachu a oblékl se v žíní. Byla to zvláštní věc, když pyšný a násilnický král se oblékl v roucho kajčnicka. Bůh se neodvrátil od poníženého krále, který byl rád, že předpověděný soud byl alespoň časově odložen.

11. Jak vyjadřuje Písmo Boží zájem o lidi? Ž. 14, 2; Jan 4, 23.

12. Kdy přijal Bůh pokání i pohanského krále? Dan. 4, 31—34.

Je pozoruhodné, že králi se navrátil rozum, když uznal pravého Boha. Když pokořený král na modlitbě vzhlédl k nebi, byl pozdvižen ze svého bídného stavu, aby znovu přijal obraz Boží. Podstata divu s Nabuchodonozorem se stále opakuje, i když méně vzrušujícím způsobem, při obrácení každého hříšníka.

K přemýšlení: Které Boží zaslíbení se tu nejvíce dotklo tvého srdce? Čemu se učíš z trpělivého zacházení Božího s Izraelem? Co ti chce říci zpráva o pokořeném Achabovi a Nabuchodonozorovi? Jaký duch je příjemný Hospodinu?

8. úkol — dne 21. listopadu 1964

Ovoce pokání

Zlatý verš: Jak. 3, 18.

V dnešním úkole stojíme v duchu u řeky Jordánu a slyšíme hlas, abychom nesli ovoce hodné pokání. Zvláště si povšimneme rad apoštola Pavla o tom, jaké praktické ovoce máme přinášet ve svém životě.

VÝZVY JANA KŘTITELE

1. K čemu nabádal Jan Křtitel své posluchače, když jim kázal, aby činili pokání? Luk. 3, 7—9.

Tato slova platila hlavně farizeům a saduceům. Sekera je tu symbolem soudu. „Sekera je přiložena“ znamená, že brzy již má soud zahájit svou činnost.

Ovoce zjevuje vnitřní charakter člověka. Důkazem obrácení je proměna života. — Nebeský Ženich čeká trpělivě, až ovoce charakteru uzraje v těch, kteří vyznávají, že mu slouží. „Ovoce hodné pokání“ znamená ovoce odpovídající vyznání o pokání, totiž ovoce Ducha. Ovoce můžeme nésti jen v Kristu. Jan 15, 4. 5.

2. Co řekl Jan zástupům o změně života? Luk. 3, 10. 11.

Jan byl mocným kazatelem. Když vyzval zástupy k přípravě na příchod Páně, žádal je o bližší pokyny. Jan ukázal každému jednotlivci i každé skupině lidí jejich vlastní, typické hříchy, čímž ukázal všem, kde mají s pokáním začít.

3. Co řekl celníkům? Luk. 3, 12. 13.

Jan ani Kristus neodsuzovali vybírání daní. Ježíš se přátelil s celníky a přijímal jejich pozvání ke stolu. Avšak Ježíš i Jan vyžadovali od nich poctivost, čestné jednání a laskavost. V království Božím, které hlásal Jan, nebylo místa pro vyděrače.

4. Jakou radu dal Jan Křtitel žoldnéřům? Luk. 3, 14.

Nevyžadoval od nikoho, aby opustil své zaměstnání ani aby šel někam na poušť a tam trávil svůj život v uvažování, postu a na modlitbách. Žádal, aby

osvědčovali své obrácení na tom místě, kam je Bůh postavil. (V životě věřícího jsou chvíle, kdy potřebuje uchýlit se na čas k postu a modlitbám do ústraní. Ale to jsou mimořádné okolnosti.)

OVOCE KŘEŠTANA DLE RADY PAVLA

5. Jak se projeví ovoce pokání v naší práci? Efez. 6, 5—9.

6. Jaké ovoce máme přinášet v životě sboru, v domově i mimo domov? 1. Tess. 5, 14. 15.

„Choulostiví“ jsou lidé, kteří snadno klesají na mysli. Takové máme potěšovat. Křesťané mají pronášet slova povzbuzení a útěchy všem bázlivým a slabým duším.

7. Jak odsuzuje Pavel zahálku u lidí, kteří vyznávají Boha? 2. Tess. 3, 10—13.

Zářným příkladem pracovitosti je nám sám Spasitel, který byl tesařem. Mar. 6, 3. Křesťan má dělat všechno, co je v jeho silách, aby byl užitečným pro lidskou společnost.

JAK VYPADÁ DOBRĚ OVOCE

8. Jak se ukázalo ovoce pokání u Zachea? Luk. 19, 8. 9.

9. Jak dokazovali první křesťané své obrácení? Skut. 16, 13—15; Žid. 13, 1—6; Skut. 19, 18—20.

Lidé chtějí naše náboženství spíše vidět než slyšet; budou nás posuzovat podle toho, jak žijeme, ne jak mluvíme.

Jakmile přijde někdo ke Kristu, probudí se i v jeho srdci touha ukázat ostatním, jak vzácného přítele

nalezl v Pánu Ježiši. Taková spasitelná a posvěcující pravda se nedá v srdci utajit. Jsme-li oděni spravedlností Kristovou a naplněni svatou radostí jeho Ducha, pak o tom nemůžeme pomlčet.

10. Co je míněno výrazem „ovoce Ducha“? Gal. 5, 22.

Je to pravý opak skutků těla (v. 19—21). Ovoce Ducha není přirozeným produktem lidské povahy, ale moci, která se nachází cele mimo člověka.

„Láska.“ Láska je nejlepší ovoce Ducha svatého. Učí nás uctívat Boha a vážit si člověka. Je to božský základ myšlení a jednání, který tvoří charakter, ovládá pohnutky a zjemňuje city.

„Radost.“ Heslem ap. Pavla bylo: „Radujte se v Pánu vždycky.“ Radost je jedna z hlavních povinností a předností křesťana.

„Pokoj.“ Je dar, který dává Bůh do srdce každému, kdo vyznal své hříchy a usiluje o spravedlnost. Tento pokoj přesahuje všechno lidské chápání. Fil. 4, 7. Pokud to záleží na nás, máme mít se všemi lidmi pokoj. Řím. 12, 18.

„Tichost.“ Jinak též „shovívavost“. Této ctnosti nás učí Pán Ježíš slovy: „Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem.“ Mat. 11, 29. Tichosti a pokoře se musíme učit celý život.

„Dobrotivost“, jinak laskavost. Laskavý křesťan je mírné povahy, klidný. Není nikdy zasmušilý, mrzutý, ale vždy radostný, zdvořilý a myslí na druhé.

„Dobrota.“ Je to upřímnost srdce a přímost v pohnutkách i v jednání. Žádný člověk není sám od sebe dobrý, jak praví Písmo: Řím. 3, 12. Dobrým se stane

ten, kdo se postupně stále více ztotožňuje s charakterem Ježíše Krista. Dobrota se pak stane trvalým rysem jeho povahy.

„Věrnost.“ Je to vlastnost, pro kterou nám lidé důvěřují. Nestačí, abychom byli laskaví, radostní, tiší a pokojní. Máme-li se líbit Bohu, musíme být věrní všem Božím příkazům. Věrní lidé si získají důvěru v církvi i ve světě.

„Krotkost“, jinak také **„mírnost“.** Krotcí a mírní lidé jsou lidé pokorného ducha, kteří o sobě níze smýšlejí. 1. Petr. 3, 4. Nezapomínají, že jsou jen na milost přijatými hříšníky.

„Středmost“ — doslovně **„sebekontrola“,** jinak také **„zdrženlivost“.** V tomto slově je obsaženo víc než pouhé zdržování se od škodlivých pokrmů a opojných nápojů. Je to střídmost ve všech věcech a dokonalá kontrola nad sebou i nad chutí i nad všemi vášněmi. Extrémy jakéhokoliv druhu jsou škodlivé. Je možné pracovat pro Pána a přitom nedbat zdravotních zákonů apod. — Devatero ovoce Ducha svatého je jinými slovy duchovně obsaženo v blahoslaavenství na hoře.

11. Jak pohlíží Pán na modlitby těch, kteří se modlí a nedbají napomenutí zákona Božího? Přisl. 28, 9.

K přemýšlení: Jakou radu by ti dal asi Jan Křtitel, kdybys přišel na jeho kázání k Jordánu a vyličil mu svůj duchovní stav? Projdi si postupně devatero ovoce Ducha svatého a zkoumej, která ctnost ti nejvíc chybí. Jaký postoj zaujímáš k slabým a klesajícím duším? Nedolom nikdy třtinu naloženou, neuhas oheň doutnající! Iz. 42, 3.

Pokánie a modlitba

Základný verš: Jak. 5, 16b.

Táto úloha nás poučá o tom, že pravé pokánie musí byť spojené s modlitebným životom. Prvou známkou duchovného života u kajúceho je skutočnosť, že sa modlí. Modliť sa máme v komôrke, v rodine, v zhromaždení. Zvlášťne víťazstvá dosahujeme tam, kde sa „dvaja alebo traja“ zídu v Kristovom mene, spoja sa v jednom duchu a pokorne prosia o posvätenie seba i celej cirkvi.

PRVÝ PREJAV POKÁNIA

1. Čo je prvým prejavom pokánia? Skt. 9, 11.

Pánove slová Ananiášovi: „Lebo, hľa modlí sa“ najlepšie presvedčili ustrašeného učeníka o veľkej zmene, ktorá sa stala so Saulom. Dosiaľ len počul o ňom ako o zúrivom nepriateľovi, ale keď k nemu prišiel a našiel ho modliť sa, nemohol ho inak osloviť ako „brat, Saul!“.

2. Ako sa prejavilo pokánie u publikána a ako bolo prijaté? Luk. 18, 13. 14.

Publikánova modlitba bola svedectvom veľkej zmeny, ktorá sa odohrala v jeho srdci. Boh, ktorý prebýva so skrúšeným a pokorným v duchu, prijal túto modlitbu — a publikán odišiel ospravedlnený. Iz. 57, 15.

3. Čo nás udržuje v pravom pokání a obrátení? Ef. 6, 18.

Vytrvalá modlitba je nepretržité spoločenstvo s Bohom. Použite každú príležitosť k modlitbe, kdekoľvek sa vám naskytne. Ľudia, ktorí opravdu túžia po obecenstve s Bohom, budú pravidelne navštevovať modlitebné zhromaždenia. Príjmu tak všetky požehnania, ktoré Boh zasľúbil. Každú príležitosť použijú k tomu, aby sa nechali osvietiť paprškami nebeského svetla.

ZÁVAŽNOSŤ MODLITEBNÉHO ŽIVOTA

4. V akom nebezpečí sú tí, čo zanedbávajú modlitebný život? Luk. 12, 33. 34. 39. 40.

5. Čo znamenalo zanedbanie modlitby pre Petra a iných apoštolov? Luk. 22, 31—34. 40. 45; Mat. 26, 40. 41.

Prečo by mali byť veriaci modlitebne tak zdržanliví, keď modlitba je kľúčom v rukách viery, ktorým otvárame poklady Všemohúceho? Bez ustavičných modlitieb a horlivej bdlosti sa veriaci vydávajú v nebezpečenstvo, že zídu z pravej cesty.

KDE A AKO SA MODLIŤ

6. Ktoré je naše prvé a najvhodnejšie miesto k modlitbe? Mat. 6, 6.

V komôrke je miesto, kde sme sami s Bohom. Tak sa modlieval Pán Ježiš. Keď nevedel, kde by hlavu sklonil, odchádzal do hôr a na pusté miesta, kde bol sám s Otcom. Tam čerpal nové sily, tam sa modlil za učeníkov, aby nezhylna ich viera, tam si ujasnil vôľu Božiu pred svojimi veľkými a rozhodujúcimi činmi. Mar. 1, 35; Luk. 5, 16; 6, 12. 13.

7. Ktoré modlitby sú obzvlášť dôležité? Job. 1, 5; Ž. 128, 3; 145, 4. 12; 5. Moj. 11, 19.

Rodinné pobožnosti bývali vždy veľkým požehnaním veriacich. Nemajú byť dlhé a únavné.

8. Prečo sa schádzame v zhromáždení? Ž. 111. 1.

Modlitby v sbore majú predovšetkým slúžiť k vyznávaniu a chváleniu Boha. Pán nás stvoril, aby sme Ho chválili. Ľudu izraelskému vytýka, že i keď Ho vzýva, neoslavuje Ho. Hoz. 11, 7. K Božiemu osláveniu máme vyznávať, čo preukázal našej duši. Ž. 66, 16—20. Príkladom je i Pán Ježiš pri hrobe. Ján. 11, 42. 43. Verejná modlitba môže byť dobrým vyznaním Pána a svedectvom. Pán Ježiš hovorí, že kto sa za Neho bude hanbiť a nevyzná Ho, ani On ho nevyzná pred svojim Otcom a anjeli v nebesiach. Mar. 8, 38.

DVAJA ALEBO TRAJA V KRISTOVOM MENE

9. Komu Pán zasľubuje zvlášťne požehnanie? Mat. 18, 19. 20.

10. Za koho sa máme modliť? 1. Moj. 17, 18; 18, 23. 24. 32.

11. Prečo majú byť aj potreby diela Božieho predmetom našich modlitieb? Ef. 6, 18—20; 1. Tes. 5, 25.

12. Kto obzvlášť potrebuje vrúcne modlitby? Jak. 5, 14. 15; Žid. 13. 3; 1. Tim. 2, 1. 2.

K premýšľaniu: Je možné, aby veriaci človek, ktorý sa odvrátil od svojich hriešnych ciest, mohol pokračovať na ceste spravodlivosti bez mod-

litieb? Ako dlho by asi šiel správnou cestou? Ktorú modlitbu najviac zanedbávame? Máme mať tiež určitý cieľ, za ktorý budeme Pána prosiť, alebo sa máme spokojiť s bežným obsahom modlitieb?

10. úkol — dne 5. prosince 1964

Pokání a uzdravení nemoci

Zlatý verš: 1. Kor. 6, 19. 20.

Mezi pokáním a uzdravením nemoci je úzká souvislost. Věřící člověk, který vyznal své hříchy a opustil je, může pevně věřit, že i jeho tělesný stav se bude zlepšovat, bude-li vždy dbát zdravotních rad lékaře a pokynů slova Božího.

PŮVOD A SMYSL NEMOCI

1. K čemu vybízí apoštol Jakub nemocné? Jak. 5, 14. 15.

Mezi nemocí a hříchem bývá často příčinná souvislost. Pokání a obrácení může vytvořit dobré podmínky k uzdravení. Nemoc může mít mnoho příčin. Někdy jsou to přímé následky přestupování přikázání Božích, např. opilství, pohlavní nemoci apod. Jsou též nemoci zděděné po předcích a nemoci vzniklé z nákazy, choroby z nepříznivých životních poměrů. Jiné vznikají neznalostí přírodních zákonů a správné výživy, z nedostatku slunečního světla a špatného bydlení a z mnoha jiných příčin, kotvících v lidské nedokonalosti a lidském hříchu.

2. Je každá nemoc následkem hříchu? Jan 9, 1—3.

I za časů Pána Ježíše se lidé domnívali, že nemoc musí být následkem hříchu. Mnohdy se tím nemocným velmi ubližovalo. Proto kladou učedníci takovou otázku. Podobně si vykládali Jobovo utrpení jeho přátelé a mnoho mu ubližovali. Job 4, 8; 11, 6. Avšak Pán je pokáral a odpustil jim teprve na modlitbu Jobovu. Job 42, 7—9.

3. K čemu nám nemoc někdy poslouží? Iz. 38, 1 až 3.

Máme Pána hledat více a horlivěji. Hříšný člověk zapomíná na Boha, zvláště když se mu dobře vede a když jej nic netrápí.

4. K čemu slouží nemoc a čemu nás učí? Ž. 119, 71; 2. Kor. 12, 7—9.

V utrpení činíme s Bohem novou zkušenost. Řím. 8, 28.

5. Komu můžeme posloužit po přestálém utrpení a nemoci? 2. Kor. 12, 4. 8—10.

6. Kdo je oslaven i v našich bolestech? Skut. 9, 36. 37. 42.

Nejen uzdravením, ale i tichým trpělivým snášením nemoci může být vydáno dobré svědectví a oslaveno jméno Páně.

Žádný zármutek nepřichází náhodou. Každé utrpení, i když se zdá kruté a trpké, poslouží k požehnání tomu, kdo je snáší ve víře. Mnozí by nebyli poznali Pána, kdyby je hoře nebylo přivedlo k hledání Boha.

ÚTĚCHA PRO NEMOCNÉ

7. Jaké zaslíbení dal Pán lidu izraelskému, splní-li určité podmínky? 2. Mojž. 15, 26.

Bůh dal četná nařízení o správné výživě, o dodržování čistoty a hygieny. Tato nařízení neměla pro ně býti nějakou zbytečnou obtíží, ale měla sloužit k zachování jejich zdraví. Okolní národy měly poznat, jak dobrá a moudrá jsou Boží ustanovení.

8. Co je často příčinou nemoci a zvláště duševního rozladění? Iz. 58, 4—8.

Budeme-li se s láskou chovat ke svým bližním, vzkvete naše zdraví. I světští lékaři musí často při duševních chorobách pátrat, není-li příčinou nezlepšitelného stavu nějaká skrytá zloba a nenávist. Podají-li se jim na to přijít a odstranit příčinu, nastává často pozoruhodné zlepšení.

9. Jak krásné zaslíbení dává Pán trpícím? Ž. 41, 2—4.

Podle hebrejského textu zní tento verš následovně: „Blažený, kdo má porozumění pro slabého. V den neštěstí ho Hospodin vyprostí. Hospodin ho bude opatrovat a zachová při životě. Hospodin ho podepře na lůžku chorých, v jeho nemoci přestele celé jeho lože.“ Jaké to krásné zaslíbení! Pochopí je nejlépe ten, kdo byl těžce nemocen a zakusil, jak jeho nejmilejší mu stále lože upravovali a zpříjemňovali chvíle utrpení. Mnohem více nám pomáhá Pán, jenž zná naši nemoc, kterou ve své nevyzpytatelné moudrosti dopouští, ale činí nám nemoc snesitelnou. Iz. 63, 9.

10. Co řekl Pán Ježíš šlakem poraženému a jiným těžce nemocným? Mar. 2, 5—12; Jan 5, 6. 14.

U těchto nemocných viděl Pán Ježíš celý život. Viděl, že hřích postihl jejich tělo i duši. Proto ve své milosti odstranil nejprve příčinu odpuštěním hříchů a pak jim velel, aby povstali ze svého lože a odešli domů.

11. Může se věřící dovolávat pomoci lékařů? Luk. 5, 31; Kol. 4, 14.

Ano, i oni mají své dary od Boha. Musíme být vděční, že náš stát věnuje na prevenci, léčení a poučování o zdravém způsobu životosprávy značnou část rozpočtu a že zvláštní péče je věnována dětem.

12. Jakou povinnost máme k nemocným? Mat. 25, 34 až 36. 40.

Umět potěšit nemocného je velké umění. Nestačí jen dobrá vůle. Názorně nám to ukazuje příklad přátel Jobových. Ti měli hodně dobré vůle. Přišli zdaleka, jakmile uslyšeli o tom, co Joba postihlo. Job 2, 11—13. Cítili s ním, chtěli ho potěšit. Jeho utrpení je dojalo tak, že roztrhli svá roucha a nemohli po několik dní ani promluvit. Ale v čem chybili? Odsuzovali Joba. Necháпали, že nemoc není vždy trest za hříchy. Když si Job stýskal, proč to naň Pán Bůh dopustil, domnívali se, že musí Pána Boha obhájit a těžce obviňovali Joba a jeho děti. Pán to ovšem dopustil pro vytríbení svého služebníka, u kterého snad přece nebylo dostatek pokory. Bůh nás nevydá, aby nás satan tříbil, když to není nutné pro náš vnitřní život. Ale přitom nám dává sílu, abychom to mohli snést. 1. Kor. 10, 13. Jobovi přátelé mu měli pomáhat, ale zklamali. Co měli tedy činit? Měli povzbuzovat, naslouchat, spolucítit. Měli posloužit, ošetřit. — I naši lidé, zejména sestry, by měly být vyškoleny v poskytování první pomoci. Ale někdy je třeba dělat i pečovatelskou práci, např. umýt podlahu, opatřit nákup. Zvlášť je to třeba, když je matka upoutána po několik dní na lůžko, třeba po porodu nebo nějaké nemoci. Je to také nejlepší způsob, jak vydat svědectví pro Pána. To bývá lepší než dlouhá biblická hodina. Návštěva nesmí

unavovat. Musíme vědět, kdy je třeba odejít, abychom byli rádi viděni i podruhé. A vždy se s nemocným pomodleme.

13. Nemá-li mít církev nedostatku v žádném daru, který dar se má i dnes v ní projevit? 1. Kor. 12, 9; Jak. 5, 15. 16.

Pán dodnes vyslýchá vroucí modlitby za nemocné. Mnozí věřící mají krásné zkušenosti po této stránce. Před druhým příchodem Krista, kdy se projeví plnost darů Ducha svatého, bude konáno dílo slavnostněji než za dnů apoštolských. Bojujme proto proti každému sebenepatrnějšímu hříchu, usilujme o posvěcení, aby si nás Pán mohl použít za své nástroje. Pak nebudou mít naše modlitby překážek a my budeme moci klásti nemocné do rukou milosrdného Boha.

K přemýšlení: Které naučení z tohoto úkolu tě osobně oslovilo? Kdy mohou být účinné naše modlitby za nemocné? Domníváš se, že mohou být při plném projevu daru uzdravování uzdravení všichni lidé a že uzdravení bude záležet na vůli a přání modlitebníka?

11. úkol — dne 12. prosince 1964

Pokání a služba obecnství

Zlatý verš: 1. Jan 1, 3.

Předmětem našeho biblického studia je vztah mezi pokáním a krásným společenstvím věřících. Do společenství obrácených duší může skutečně zapad-

nout jen obrácený člověk. Chceme-li být radostnými a spokojenými členy církve, musíme usilovat o další duchovní rozvoj.

OBECENSTVÍ VĚŘÍCÍCH

1. K čemu přirovnává Pán svou církev? Jan 10, 16; Ž. 23.

Církev je ovčinec pro Boží ovečky. Pán Ježíš je jejich dobrým pastýřem, který vede své ovce k zeleným pastvám a k tichým vodám a dává jim i potřebný odpočinek.

2. Čím je církev ještě? Efez. 3, 14. 15.

Církev je také rodinou, do níž patří Boží andělé a všichni nepadlí tvorové k obrazu Božímu stvoření. Žid. 12, 22. 23. V této pozemské církvi se nám jako dítkám dostává duchovní potrawy.

3. Co je tou důležitou věcí, kterou poskytuje církev věřícím? 1. Jan 1, 7.

Církev poskytuje věřícím obecnství. To je prostředí, ve kterém věřící nejlépe prospívá. To je obecnství s Bohem a jeho dítkami.

4. Proč cítí věřící člověk potřebu duchovního obecnství? 1. Jan 2, 15; 3, 13; Žid. 11, 13. 14.

5. Co umožňuje toto obecnství? 1. Kor. 14, 26; Efez. 4, 11. 12. 29.

VZÁJEMNÉ NAPOMÍNÁNÍ

6. Co je naší vzájemnou povinností? Žid. 3, 13.

Hřích nás velmi snadno oklame. Když vidíme, že náš bratr nebo sestra se dostávají na kluzkou půdu hříchu, je naší povinností je varovat.

7. V jakém duchu to však musíme činit? Gal. 6, 1—4; Juda 23.

Ježíš byl příkladem tichosti. Ti, kteří následují jeho příkladu, budou v jednání se spolubratřími také laskaví a shovívaví. Nebudou vyhledávat chyby ani nebudou chvátat, aby na chybujícího uvalili co nejdříve církevní kázeň. Jejich horlivost pro spravedlnost bude spojena s milosrdenstvím. Jejich prvním cílem bude náprava hříšníka. Napomínejme hříšníka u vědomí naší vlastní nedokonalosti.

8. Jak velkou službu můžeme prokázat správným napomínáním? Jak. 5, 19. 20; Mat. 18, 15.

Opětné získání a upevnění člena církve je povinností nejen starších sborů a diakonů, ale každého věřícího. Žádný člověk nežije sám sobě a v určitých chvílích všichni lidé potřebují upevňující ruky bratra, který se dovede vžít do jejich problémů a dát jim nové povzbuzení.

VZÁJEMNÉ VYZNÁNÍ A SDÍLNOST

9. Máme čekat, až budeme napomínáni? K čemu nás vybízí apoštol Jakub? Jak. 5, 16.

Hříchy učiněné v tajnosti mají se vyznat jedině Bohu. Hříchy, jichž jsme se dopustili proti bližním, máme vyznat bližním.

10. Kdy je potřebí vyznat se druhému? Luk. 17, 4; Kol. 3, 13—16.

11. Může být sdílnost a důvěrnost s druhým k dobrému? Mat. 18, 19; Jak. 5, 16; 1. Sam. 20, 1—17.

Ano, může nám to být velkou pomocí. Zkušenost druhého a společná modlitba, při které se svým bratrem v Kristu vyznáváme své hříchy, může nám velmi prospět.

**12. Jak sdílným byl apoštol Pavel? Gal. 4, 12 až 16;
1. Tess. 2, 7—10.**

Apoštol Pavel byl muž velikého ducha, ale při tom všem byl upřímný a sdílný jako dítě. Nesl své srdce věřícím na dlaní. Pravda, mnozí jeho srdečnost nepochopili a nechtěli chápat, ale ti, kteří milovali Boha, milovali také Pavla a v jeho díle jej podpírali. Jelikož on jim důvěřoval, svěřovali se mu se svými problémy. Pavlova rada a modlitby jim pak byly k velkému požehnání.

**13. Jak lze nazvatí obecenství lidu Božího? 1. Petr.
2, 9. 10.**

Jsme-li královským kněžstvem, máme se ve svatém společenství chovat k sobě důstojně. Vzorem je nám Pán Ježíš, náš velekněz a král. Ve styku s lidmi projevoval vždy jemný cit. Byl vždy pozorný a pečlivý, vždy plný lásky. Nikdy nebyl nezdvořilý nebo nelaskavý. Nikdy bez příčiny nepromluvil tvrdého slova, zbytečně nikoho neranil v jeho citech. Mluvil pravdu, avšak vždycky v lásce.

K p ř e m ý š l e n í : Obrácený křesťan je požehnaním církvi. Jakým vlivem působíš ve společenství lidu Božího? Učinil jsi nápravu svých bližních předmětem svých modliteb? Modlil ses s takovou duší v jejím domově? Jak snadno odpouštíš těm, kteří ti ublížili?

Pokánie a večera Pánova

Základný verš: 1. Kor. 11, 28.

Duch pravého pokánia sa prejaví, keď pristupujeme k Pánovmu stolu. Pravý veriaci pristupuje k tejto pamiatke s kajúcim srdcom, plným lásky a odpustenia. Obrad pokory mu napomáha k tomu, aby sa cítil služobníkom svojich spolubratov.

PAMIATKA KRISTOVEJ SMRTI

1. K čomu ustanovil Pán Ježiš pred svojím odchodom pamiatku Svätej Večere? Mat. 26, 26—29; Luk. 22, 15—20.

Náš Spasiteľ ustanovil túto pamiatku preto, aby sme s Ním mali zvlášť, úzke spoločenstvo i po Jeho odchode. Je to pamiatka Jeho zástupnej smrti a zároveň tiež zaslúbenie Jeho druhého príchodu.

2. Akú veľkú zodpovednosť nám pripomína apoštol Pavel pri Večeri Pánovej? 1. Kor. 11, 20—30; 2. Kor. 13, 5.

Mnohí z Koriňťanov boli ochotnejší zasadiť k súdu nad druhými ako nad sebou. 1. Kor. 11, 31. Skôr než môžu byť oprávnení súdiť druhých, musia skúmať sami seba, vybrať brvno z vlastného oka.

3. Ako sa má sláviť Večera Pánova? Mat. 26, 30.

Slávnosť Večere Pánovej nemala byť chvíľou zármutku. Pre to ju Spasiteľ neustanovil. Učeníci Pánovi nemajú prichádzať k Jeho stolu preto, aby spomínali svoje poklesky a nariekali nad nimi. Nemajú

sa zaoberať svojou minulosťou náboženskou minulosťou, už či bola povznášajúca alebo skľučujúca. Nemajú si pripomínať vzájomné rôznice. Sebaskúmanie, vyznanie hriechov, zmierenie, to všetko patrí k prípravnej službe. Pri tejto pamiatke chcú mať spoločenstvo s Kristom. Nemajú stáť v tóni kříža, ale v jeho záchrannom svetle.

4. Na ktorú veľkú radostnú udalosť sa zároveň pripravujeme slávením tejto pamiatky? 1. Kor. 11, 26.

Večera Pánova poukazuje na Kristov druhý príchod. Kedykoľvek sa učeníci zišli k sláveniu pamiatky Jeho smrti, spomínali na Pánove slová: „Hovorím vám, že oddnes nebudem piť z tohoto vinného plodu až do onoho dňa, keď ho budem piť s vami nový v kráľovstve svojho Otca.“ Mat. 26, 29. Keď boli v súžení, potešovali sa nádejou Spasiteľovho príchodu.

OBRAD POKORY

5. Čím bola naplnená myseľ učeníkov a o čo sa hádali? Luk. 22, 24—27.
6. Čo ustanovil Pán Ježiš, aby sme mohli byť vhodne pripravení k Pánovmu stolu? Ján 13, 1—17.

Sám nebeský Pán je svedkom tejto slávnosti. Praje si, aby sme skúmali svoje srdce, pocítili svoju hriešnosť i pokoj z odpustenia. Duch Svätý pôsobí na myseľ tých, čo sa riadia príkladom svojho Majstra. Pri spomienke na Pánovo poníženie jedna myšlienka stihá druhú. Uvedomujeme si, koľkokrát sme znevážili Božie požehnanie, Jeho milosť a lásku. Poznávame koreň zla, ktorý zničil vzácny kvet lásky. Vidíme chyby svojej povahy, zanedbané povinnosti,

nevďačnosť voči Bohu, nezáujem o spolubratov. Vidíme hriech Božími očami. Nie sme sami so sebou spokojní. Sme k sebe prísne kritickí a pokorní. Odkladáme zlé myšlienky i zlé slová. — Len čo sa poučíme z tejto prípravnej služby, zatúžime po vyššom duchovnom živote. Kto pochopí ducha tohto úkonu, nebude v ňom vidieť nič ceremoniálne.

7. Kto jedine má prístup k Večeri Pánovej? Ján 13, 10.

Pristúpiť má len ten, kto úprimne ľutoval svoje hriechy, je čistý od každej poškvrny a neúprimnosti, kto bol umytý krvou Božieho Baránka a kto uveril v moc tejto krvi.

Ak sme však hriechy úprimne oľutovali, máme smele pristupovať. Nikto sa nemá zriekať Večere Pánovej preto, že snáď k nej pristupujú nehodní. Pri tejto príležitosti stretáva sa Kristus so svojím ľudom a oživuje ho svojou prítomnosťou. Snáď aj srdce a ruky tých, čo padávajú Pánovu Večeru, sú nehodné. Kristus i tak slúži svojim dieťkam. Každý kto pristupuje vo viere v Krista, odnesie si hojné požehnanie. Kto však zanedbá tieto vzácne chvíle, utrpí stratu. Právom možno o ňom povedať: „Nie všetci ste čistí.“

8. Čo si uvedomujeme pri umývaní nôh? 1. Ján 5, 19.

Sme vo svete, ktorý leží vo zlom. Často trápime svoju dušu ako Lot. 2. Pet. 2, 7—9. Aj keď sme vykúpení Kristovou krvou, hriech sveta zanecháva na nás svoj porušujúci a poškvrňujúci vplyv.

9. Čo bolo prvou službou hostiteľa v starozákonnej dobe? 1. Moj. 18, 4; 2. Moj. 30, 18—21.

Keď v starozákonnej dobe prišiel pocestný, prvou službou hostiteľa bolo, že priniesol vodu k umytiu nôh. Prv než kňazi vošli do stánku, umývali si nohy. Umývanie nôh svätým bolo službou svätých žien. 1. Tim. 5, 10. Nohy boli v styku s prachom cesty. Preto ich bolo treba umývať. Pán Ježiš vytkol farizeovi, že tak neučinil. Luk. 7, 44.

10. Čím očisťujeme svoje srdce? 1. Pet. 1, 22.

I my denne potrebujeme očisťujúci a posväcujúci vplyv živej vody — Božieho Slova. Umývanie nôh nám má pripomínať našu potrebu denného posväcovania Slovom Božím a dať nám novú príležitosť k ulsteniu o Božom odpustení.

11. Aká dôležitá príprava by mala ešte predchádzať Večeru Pánovu? Čo musíme predtým odstrániť? 1. Pet. 3, 7.

Kázanie alebo modlitebná hodina má pripraviť srdce veriacich, aby potom každý prijal očakávané požehnanie.

V tento deň by sa malo tiež zdôrazňovať, čo môže byť prekážkou k prijatiu plného požehnania. Tak napr. Boh nemôže zoslať požehnanie na muža, ktorý so svojou manželkou zachádza nerozumne, sebecky a tyransky. V manželstve to však môže byť i naopak. I žena má niekedy nesprávneho ducha, ktorý je prekážkou v príprave na Večeru Pánovu.

Láska a vzájomné odpustenie sú tou najlepšou prípravou. Pokiaľ stále myslíme na nespravodlivé jednanie a neláskavé slová svojich spolublížnych, potiaľ nebude možné, aby sme ich milovali tak, ako Kristus miloval nás.

K premýšľaniu: Čo urobíš, aby budúca pamiatka Večere Pánovej bola pre teba radostným duchovným zážitkom? Čo ti môže byť prekážkou dosiahnutia plného požehnania pri tejto pamiatke?

Všechno v Kristu

Zlatý verš: Jan 10, 10b.

Člověk touží po dokonalé radosti a štěstí. Duch pravého pokání vede k tomuto cíli.

DOSTATEČNOST A HOJNOST V KRISTU

1. Jak veliký záměr měl s námi Pán Ježíš, když přišel, aby nás spasil? Jan 10, 9. 10.

Pán nechce, abychom živořili, ale abychom měli krásný, plný a bohatý život. Píseň Šal. 5, 1.

2. Jak můžeme dosáhnout takového požehnaného života? Jan 7, 37. 38; 15, 4. 5. 8. 11. 16.

Děje se tak v úzkém spojení s Pánem. Život v Kristu je životem blaženého klidu. Nemusí být vždy plněn pocitem blaha, ale pokojnou a pevnou důvěrou. Vaše naděje není ve vás, nýbrž v Kristu. Vaše slabost se spojuje s jeho silou, vaše nevědomost s jeho moudrostí, vaše křehkost s jeho vytrvalostí a mocí. Nehled'te sami na sebe, nýbrž na Krista! Přebývejte v myšlenkách u jeho lásky, krásy, dokonalosti a stálosti jeho povahy.

3. Jak nás Pán učí modlit se za časný chléb? Mat. 6, 11.

Jsme Boží děti, které se dosud ještě neujaly svého dědictví. Bůh nám ještě nesvěřil náš slavný majetek, aby nás satan nemohl podvésti svou chytrostí, jako učinil první lidské dvojici v ráji. Kristus nám zachoval tento majetek, a to tak bezpečně, že se k ně-

mu zhoubece nedostane. Jako dítky, které se ještě neujaly svého dědictví, obdržíme denně tolik, kolik naše potřeby vyžadují. Avšak každého dne musíme prosit: „Chléb náš vezdejší dej nám dnes!“ A kdybychom jej snad neměli dostatek pro zítřek, ani pak se nelekne, neboť jsme ujištěni zaslíbením Páně: „Nenechám tebe aniž tě opustím.“ 1. Petr 1, 3—5.

4. V kom je naše dostatečnost? 2. Kor. 3, 5; Kol. 2, 10.

5. K čemu má sloužit tato dostatečnost? 2. Kor. 9, 8—11.

Abyste mohli vésti svatý, bohublý život, buďte závislí na Kristu jako ratolest, která roste a nese ovoce. Jste-li od Krista odloučení, pak nemáte sílu odpírat pokušením a růsti v milosti a svatosti. Zůstanete-li v něm, budete prospívat.

PAVLOVA ZKUŠENOST

6. Jakou zkušenost učinil apoštol Pavel? Fil. 4, 18. 11. 12. 13.

Zde je tajemství dostatečnosti v Kristu. Pavel píše: „Naučil jsem se.“ Hned po svém obrácení se začal Pavel učit, v čem je pravá hojnost. Hned zpočátku musel poznat, co je to zklamání a strádání. Byl pevně přesvědčen, že to je pro něj Boží škola a že z ní nesmí utíkat. Věděl, že když v ní setrvá, nabude oné plnosti v Kristu. — Jaká je to vnitřní síla, když nakonec dokáže říci: „Umímť snížen býti.“

7. Jaké svědectví dává Pavel církvi? 2. Kor. 8, 1—3; 1. Tess. 2, 8.

Macedonští dávali ochotně a bez nucení, ne jako Korinští. Ze své hojnosti pamatovali na chudé bratry v Jeruzalémě. Jejich duch ukazoval úplné odevzdání pro dílo Páně.

8. Jak se hojný život v Kristu má projevovat v životě věřících? Kol. 3, 15—17.

Původní text zní: „Pokoj Krstův“. Pokoj Krstův není nějaká nečinná ctnost, ale činná síla. On dává člověku schopnost žít v klidu, nerušeně, v důvěře za nejtěžších podmínek životních. Kristus, zdroj pokoje, se stává kormidelníkem duše, který klidně přivede loď života do bezpečného přístavu.

Ve společenství věřících se tento hojný život (dle v. 16) projevuje následovně: Všichni členové se v první řadě učí slovu Božímu. Přistupují k němu s upřímným srdcem, s dětinnou důvěrou, ale zároveň se snaží se vši moudrostí pronikat do hloubek Písem a stále více a lépe praktikovat rady Písem ve svém životě. Dále se učí umění napomínat se vzájemně v lásce. To je jedno z největších umění.

PLNOST RADOSTI

9. Z čeho se můžeme těšit, když jsme se rozhodli jít za Kristem? Fil. 1, 6; Ž. 138, 8.

Těšíme se, že Pán své dílo při nás dokoná. Bůh dokončí každé dílo, k němuž přiloží ruku, jen když mu člověk dovolí, aby tak učinil. Pán se také neunaví činěním dobra.

10. Jakou radostnou zkušenost učinil nejméně jeden věřící? Co může říci s Petrem? Mat. 19, 27. 29.

Stonásobná odměna! Kdo ztratil pozemské bohatství, získal bohatství nekonečné, které rez a mol nekazí.

11. Kdy vrcholí naše radost? Efez. 1, 10; 4, 6. 10.

Dokonalá a věčná radost zavládne, až bude Bůh všechno ve všech po všechny časy. Kristus praví u Mat. 28, 19. 20, že máme učit všechny národy, učit je zachovávat všechna přikázání. Zaslibuje, že bude s námi po všechny dny až do skonání světa.

K přemýšlení: Vzdal ses již všech hříšných myšlenek, skoncoval jsi s hříšnými slovy a činy, abys mohl obdržet od Krista všechno? Důvěřuj svému Pánu, že on dokoná za tebe to, co nejsi schopen sám učinit. ~
